

Ba và con

Thời nhỏ dại ba chở con đi học
Xe đạp cao con tay vịn tay đeo
Đường thì xa cuối dốc nhỏ cheo leo
Nắng đổ lửa trên mình ba áo cộc
Con bé bỏng đòn dông đu lọc xọc
Ba nghiêng đầu bóng phủ suốt người con
Ba vươn mình bóng phủ suốt đời con
Bóng phủ dài như cả dãy Trường Sơn
Dang thân chống miền Trung cơn bão nổi
Những chiều lạnh ba co ro đứng đợi
Giấu con trong chiếc áo dạ sờn vai
Phố không đèn gió thổi lá me bay
Con thiu ngủ dựa lưng ba nóng hồi

Chúa nhật nắng ba dất con thăm nội
Đường quê nghèo đá sỏi trộn bùn non
Cầu tre cao vắt vẻo nhịp chân dòn
Cỏ dại lấp lối mòn qua xóm nhỏ
Quê nội đó giờ vườn hoang nhà bỏ
Bụi tre già cháy xám quắt queo cong
Qua đình xưa ba thấp nén nhang vòng
Mắt xa vắng chừng có điều khó nói
Bóng tượng sáng theo từng tia nắng đợi
Dáng ba buồn con thấy cũng buồn theo
Nếp mình bên khung cửa gỗ tiêu điều
Con như thấy một trời ba sầu tủi
Ngày con lớn ba già thêm trăm tuổi
Chuyện học hành, thi cử, nợ nước non
Biết lo sao con sớm được vuông tròn
Ba thức trắng từng đêm theo con trẻ
Mùa thi đến tháng ngày qua thật lẹ
Con học khuya ba nằm đợi bên hiên
Gió đầu thu phe phẩy bụi kim tiền
Hương nguyệt quế thắm đầy trang sách học
Con thi đậu ba mừng như được ngọc
Sắp rượu mời cúng tạ đất trời cao
Con lớn thêm ba già tuổi trăng sao
Ngày tháng rụng trên đầu ba bạc trắng

Vận nước đổi thuyền đợi người bãi vắng
Bể bồng nhau chạy ra cõi muôn trùng
Con theo người tìm đất mới tạm dung
Ba ở lại chịu trăm điều cay đắng
Con nước lớn thuyền đi chiều tắt nắng
Lục bình xa từng cụm vật vờ trôi
Sóng thượng nguồn xô gió quợn chân trời
Ba đứng đó, tượng xa và bóng núi
Ba đứng đó như ngàn năm vẫn đợi
Lũ chim trời trốn lạnh trở về Nam
Chim cóng lạnh nhưng đường về nghẽn lối
Người chậm về Người hoá đá trăm năm

Mười lăm tuổi con theo ba chơi biển
Mũi Nai hiền bãi lặng sóng đùa êm
Ngoài khơi xa Hòn Phụ Tử lặng chìm
Trên bãi vắng ba dạy con xuất xứ
Năm mươi tuổi con sống đời viễn xứ
Một mình con đối đãi chuyện cơ cầu
Mỗi lần hư ai nhắc chuyện bể dâu
Ai mở sách chỉ con trang Chiến Quốc !

Đời lạc hướng từ ngày ta mất nước
Mười lăm năm thương nhớ ngọn tử phần
Mười lăm năm đòi đoạ chốn dung thân
Giờ phút cuối con không nhìn được mặt
Con vẫn biết lẽ thường đời còn mất
Nhưng muôn trùng sao đứt ruột người ơi
Tim con đau như hạt mắt nhíp đời
Mắt trống lạnh ngó trừng cơn đau đại
Con vẫn biết người đi là mãi mãi
Nhưng sao đi mà chẳng chịu chờ nhau
Không cho con quỳ lạy tạ ơn sâu
Chẳng chờ nghe con thưa lại lần đầu
“ Con đã sống như đời ba đã sống
Con sẽ sống như lời ba đã dạy
Không gian tham, khuất nhục, chẳng thay lòng
Giữ cho đầy chất ngọc của đời trong
Khinh phú quý đãi nghĩa nhân làm trọng ”
Con vẫn cố giữ mình trong tuyết vọng
Hồn xuân thu đang phá vỡ miếu đền
Người kiêu sa vội tìm có lãng quên
Lòng khinh bạc học đời câu thương nữ

oOo

Con bơ vơ lạc đường vào lịch sử !

Cao vi. Khanh

ngày ba mất 2/12/1995 lúc 10g45 tối
(mừng 10 tháng 10 năm Ất Hợi)